

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 222/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. J., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 9 Er 487/2007-11 z 1. decembra 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoE 28/2010-22 z 13. mája 2010 vo výroku o trovách exekúcie, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2010 doručená sťažnosť JUDr. M. J., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Prievidza

(ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Er 487/2007-11 z 1. decembra 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoE 28/2010-22 z 13. mája 2010 vo výroku o trovách exekúcie, ktorým potvrdil namietané uznesenie okresného súdu.

Zo sťažnosti vyplýva, že „konaním, ktorým došlo k porušeniu práv sťažovateľa je vydanie uznesení o zastavení exekučného konania. Uznesením Okresného súdu č. 9 Er 487/2007-11 zo dňa 1. 9. 2009, bolo zastavené exekučné konanie a rozhodnuté o trovách exekučného konania, voči uzneseniu som v časti trov konania podal odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. 5 CoE 28/2010 zo dňa 13. 5. 2010 bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu.

Dňa 2. 7. 2009 som ako súdom poverený exekútor podal návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 pís. h, nakoľko som zo spisového materiálu mal preukázané, že majetok povinného nepostačuje ani na úhradu trov exekučného konania.

Uznesením č. 9 Er 487/2007-11 zo dňa 1. 12. 2009 bolo Okresným súdom Prievidza zastavené exekučné konanie Ex 924/2007, voči povinnému P., spol. s r. o. Súd v konaní o zastavení exekúcie zmenil návrh súdneho exekútora a vyhlásil exekúciu za neprípustnú, nakoľko spoločnosť bola ex offo vymazaná z obchodného registra. Okresný súd vo svojom uznesení nepriznal náhradu trov exekučného konania.

Voči rozhodnutiu súdu som podal v zákonnej lehote odvolanie. V rámci odvolacieho konania Krajský súd v Trenčíne potvrdil rozhodnutie exekučného súdu v časti trov konania. Vo svojom odvolaní som sa zameral predovšetkým na hlavné argumenty Okresného súdu Považská Bystrica, a to odkazy na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Českej republiky a judikát Európskeho súdu pre ľudské práva vo d'alej len ESLP) vo veci Van der Musselle v. Belgicko zo dňa 23. 11. 1983 Application no. 8919/80. Odvolací súd sa v rámci odvolacieho konania vôbec nezaoberal mojimi argumentmi, len takmer doslovne potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

V rámci odvolania som sa snažil čo najpodrobnejšie rozobrať judikát Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP) vo veci Van der Musselle v. Belgicko. Podľa môjho názoru je rozhodnutie ESLP nepresne interpretované na činnosť a postavenie súdneho exekútora v slovenskom právnom systéme. Zdroj: <http://echr.coe.int/echr/en/hudoc>.“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti analyzuje aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, ale aj ústavného súdu a dospieva k záveru, že rozhodnutím okresného súdu a rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Prievidza uznesením č. 9 Er 487/2007-11 zo dňa 1. 9. 2009 a Krajský súd v Trenčíne uznesením č. 5 CoE 28/2010 zo dňa 13. 5. 2010 porušil základné právo JUDr. M. J. na majetok podľa čl. 20 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenie článku 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na nerušenú držbu.

Uznesenie Okresného súdu Prievidza uznesením č. 9 Er 487/2007-11 zo dňa 1. 9. 2009 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. 5 CoE 28/2010 zo dňa 13. 5. 2010 sa v plnom rozsahu zrušujú a vec sa vracia späť na ďalšie konanie Okresnému súdu Prievidza.

Sťažovateľovi JUDr. M. J. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 100,00 EUR, ktoré sú povinný zaplatiť spoločne a nerozdielne Okresný súd Prievidza a Krajský súd v Trenčíne.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dodatkového protokolu uznesením okresného súdu č. k. 9 Er 487/2007-11 z 1. decembra 2009

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten

orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V danom prípade mohol sťažovateľ namietať porušenie svojho základného práva podľa ústavy a práva podľa dodatkového protokolu uznesením okresného súdu odvolaním (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 28/2010-22 z 13. mája 2010

Sťažovateľ ďalej namieta porušenie ním označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dodatkového protokolu uznesením krajského súdu.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv namietaným uznesením krajského súdu, sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti. V tejto súvislosti ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd namietaným uznesením porušil jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu tým, že nevyhovел jeho odvolacím dôvodom a potvrdil rozhodnutie okresného súdu o nepriznaní mu ako súdnemu exekútorovi náhrady trov exekučného konania (sťažovateľ nenamietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a ani ďalších ústavnoprocených princípov).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru,

ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Porušenie týchto však sťažovateľ nenamieta.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd však nad rámec sťažovateľom navrhovaného petitu skúmal, či by za situácie, že by sťažovateľ namietal aj porušenie označených ústavnoprosných princíпов garantovaných v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, mohol vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd akceptujúc svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/09, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s označeným uznesením okresného súdu.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia, ktorým potvrdil uznesenie č. k. 9 Er 487/2007-11 z 1. decembra 2009 v časti týkajúcej sa trov exekúcie (exekútorovi trov exekúcie nepriznal), uviedol:

„Na zdôraznenie správnosti uznesenia súdu prvého stupňa v napadnutej časti odvolací súd dodáva, že z ust. § 203 Exekučného poriadku vyplýva možnosť súdu a nie jeho povinnosť zaviazat' oprávneného k náhrade trov exekučného konania. Predpokladom

uloženia takejto náhrady trov exekúcie je uváženie súdu o miere jeho procesného zavinenia na strane oprávneného.

V predmetnej veci podal oprávnený návrh na začatie exekúcie u súdneho exekútora dňa 6. 3. 2007, pričom uznesením Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 30. 5. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. 11. 2008 bol povinný zrušený bez likvidácie a dňom 9. 1. 2009 bol vymazaný z obchodného registra.

Z tohto potom následne súd prvého stupňa správne uzavrel, že nemožno pričítať za vinu oprávnenému zastavenie exekúcie, keďže tento v čase podávania návrhu na vykonanie exekúcie nemohol predpokladať, že povinný bude vymazaný z obchodného registra ku dňu 9. 1. 2009, teda s dostatočným časovým odstupom od podania návrhu na začatie exekúcie.

V danom prípade súd prvého stupňa postupoval správne, ak súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Z tohto dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti (keď výrok uznesenia súdu prvého stupňa o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie je právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý) ako vecne správne potvrdil.“

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia argumentoval aj odôvodnením okresného súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí poukázal na § 197 ods. 1, § 200 ods. 1 a § 203 Exekučného poriadku a v tejto súvislosti uviedol:

„v zmysle § 197 ods. 1 Exekučného poriadku v zásade náklady exekúcie má uhrádzať povinný. Z tejto zásady vyplýva výnimka, kedy je možné zaviazať oprávneného k náhrade trov exekúcie a táto výnimka je upravená v § 203 Exekučného poriadku, a to iba pri spôsobe ukončenia exekúcie jej zastavením. Súd pri prípadnom zaväzovaní oprávneného k náhrade trov súdneho exekútora musí zvážiť, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Rozsah tejto povinnosti na náhradu je daný rozsahom procesného zavinenia oprávneného, ktoré viedlo k zastaveniu exekúcie. Nie je možné postihovať alebo hodnotiť správanie oprávneného v priebehu exekučného konania, pretože prípadná povinnosť oprávneného k náhrade trov exekúcie sa viaže výlučne len k procesnému hľadisku, a to ukončeniu exekúcie zastavením z dôvodu zániku povinného. Samotnú skutočnosť, že došlo po 3 rokoch od začatia exekučného konania k výmazu povinného z obchodného registra nie je možné

považovať za zavinenie oprávneného a tvrdiť, že pri náležitej opatrnosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. V danom prípade mal preto súd prvého stupňa za to, že súdnemu exekútorovi v tejto výnimočnej situácii nie je možné priznať náhradu trov exekúcie. Poukázal na to, že exekútor ako nositeľ práva na náhradu trov exekúcie je v exekučnom konaní v postavení účastníka konania a nie vykonávateľa verejnej moci, pričom je na výsledku exekúcie materiálne zainteresovaný. Musí znášať riziko, že nie vo všetkých prípadoch dosiahne uspokojenie svojich zákonných nárokov ako účastník exekučného konania (v časti trov). Tento záver o postavení exekútora a jeho nárokoch na odmenu je v zhode aj s právnym názorom vysloveným Európskym súdom pre ľudské práva vo veci Van der Musselle proti Belgicku (rozsudok z 23.11.1983), pričom otázkou nepriznania trov súdnemu exekútorovi sa vo viacerých rozhodnutiach zaoberal aj Ústavný súd SR, v ktorých konštatoval, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie a tento stav nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré nesie exekútor je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie.“

Ústavný súd opierajúc sa o svoju doterajšiu judikatúru (IV. ÚS 297/2010) nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru krajského súdu, podľa ktorého oprávnený zastavenie konania nezavinil a jeho dôvod nemohol predvídať. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného uznesenia krajského súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd pritom svoje skutkové a právne závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil aj s odvolaním sa na právne závery okresného súdu, a preto ich možno považovať za zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd posúdil, či možno v rámci ústavne konformného výkladu § 203 Exekučného poriadku zaviazať oprávneného na úhradu trov exekučného konania aj bez splnenia podmienok vyplývajúcich z tohto ustanovenia, a to

s poukazom na skutočnosť, že súdny exekútor má zákonom priznaný nárok na úhradu trov, ktoré mu v exekučnom konaní vzniknú. Sťažovateľ je presvedčený, že oprávnený musí niesť riziko možnej povinnosti uhradiť trovy v prípade, ak na úhradu týchto trov nebude možné zaviazat' povinného. Odôvodňuje to predovšetkým s poukazom na znenie § 196 Exekučného poriadku.

Ústavný súd konštatuje, že výklad a použitie § 203 Exekučného poriadku krajským súdom nie je v rozpore s účelom a cieľom tohto ustanovenia, ktoré vo svojom texte nesporne obsahuje aj zákonnú možnosť nepriznať náhradu trov zastavenej exekúcie (m. m. II. ÚS 12/05). Vyplýva to z toho, že citované ustanovenie obsahuje možnosť uváženia opierajúce sa o vyhodnotenie postupu oprávneného, ako aj o to, že keby tu bol dôvod na to, aby oprávnený znášal trovy konania, zo strany všeobecného súdu je potrebné zobrať do úvahy účelnosť vynakladaných trov. Odôvodnenie nepriznania nevyhnutných trov zastavenej exekúcie krajským súdom plne využíva rozsah uváženia, nie je nelogické alebo nad rámec § 203 Exekučného poriadku, preto napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda ani k porušeniu práv označených sťažovateľom, čo by zakladalo aj v tomto prípade dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd zastáva názor, že samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne konštatuje, že na vec sťažovateľa je primeraným spôsobom aplikovateľný aj právny názor Európskeho súdu pre ľudské práva vyjadrený v jeho rozhodnutí vo veci Van der Musselle proti Belgicku (rozsudok z 23. novembra 1983, séria A, č. 70), podľa ktorého riziko spojené s výkonom určitej profesie, kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (m. m. IV. ÚS 27/08), a to bez ohľadu na to, že Európsky súd pre ľudské práva vyslovil tento právny názor vo vzťahu k výkonu povolania advokáta.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011